

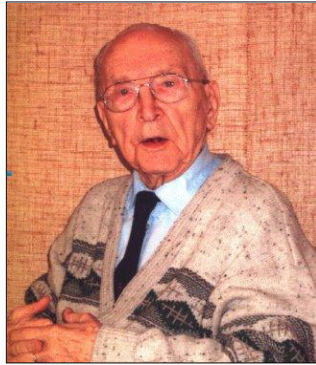
Erelid G.Dreier: voorliefde voor de jeugd

Guus Dreier (88), ex-preses van de Limburgse bond en de grote inspirator van SV Brunssum is met een lidmaatschap van ruim zestig jaar een van de boegbeelden van het schaken in Limburg. We zochten hem op in zijn knusse stulp in Brunssum, op loopafstand van het centrum, waar hij nog op zichzelf woont. Zo goed en zo kwaad als het nog gaat. Schertsend: „Het aan- en uitkleden duurt dubbel zo lang als vroeger. Als je oud bent, besta je alleen nog maar uit protheses.”

De herinnering aan zijn geliefde vrouw leeft voort op een portret aan een wand in de huiskamer. Op de eettafel prijkt een andere trots van de bewoner: de *Novag Super Expert*, een computer vermomd als een prachtig, houten schaakbord. Avond aan avond schaakt Dreier op de 64 velden aan zijn openingenrepertoire. Test-ie nieuwe varianten. Of verliest zichzelf in een duel tussen menselijk vernuft en koele rekenkracht. Het is de enige navelstreng met het schaakspel die nog niet is doorgeknipt. „Competitie speel ik niet meer. Jammer, maar de klok jaagt me te zeer op. Ons clubje middagschakers is inmiddels ook ter ziele. Simpelweg omdat de leden zelf ook ter ziele zijn. Ik ben als enige overgebleven.”

Voetballer.

De oud-ingenieur van de Staatsmijnen koestert vele onvergetelijke herinneringen. Al had het niet veel gescheeld of hij had nooit een paard of toren aangeraakt. In zijn jonge jaren was Dreier immers een fanatiek voetballer, die furore maakte in de elftallen van het roemruchte Limburgia. Net toen hij op het punt stond om door te breken, sloeg het noodlot toe. „Het gebeurde toen de allereerste auto in Brunssum rondreed. De bestuurder rolde over mijn voet heen. Weg carrière.” Dreier stortte zich op zijn tweede passie: schaken. Hij

sloot zich aan bij nog zo'n andere roemruchte vereniging in het mijnwerkersstadje: Wenink, genoemd naar een virtuoos uit de vaderlandse eregalerij. De statige schaakclub behoorde tot de top van Limburg. Totdat de oorlog uitbrak. „Er bleken een paar NSB'ers mee te spelen. Dat kon natuurlijk niet goed gaan. Na een paar jaar ontplofte de club.” Noodgedwongen moest Dreier in 1944 uitwijken naar die andere, kleinere vereniging in het Brunssumse: De Burcht, voorloper van het huidige SV Brunssum. Dreier, op dat moment een van de sterkste spelers van de provincie werd al gauw voorzitter en bleef dat liefst dertig jaar.

Voorliefde voor de jeugd.

Hij had een speciale voorliefde voor de jeugd. Met enige trots constateert hij dat er nog steeds een stuk of zes spelers in het vlaggenschip van Brunssum schaken, die hij heeft opgeleid. „Ik heb altijd bijzonder graag schaakles gegeven. Het spel loutert de jeugd. Je leert ze winnen, maar – nog belangrijker – ook verliezen. Ik heb al heel wat traantjes zien biggelen.” Ook in de rest van Limburg probeerde Dreier het schaakleven op te krikken. In de jaren vijftig werd hij bestuurslid van de LiSB, eerst als competitieleider, later als voorzitter. Onder zijn bewind schoot het aantal leden naar boven van een schamele 500 naar bijna 1000. Hij wist een voorstel er door te krijgen dat elke club verplicht een jeugdleider moest hebben. Dreier: „Het werkte. Hoewel het soms komische taferelen gaf. Dan zag je sommige

verenigingen keurig iemand tot jeugdleider bombarderen, terwijl er helemaal geen jeugd was.”

De voorliefde voor de jonge garde liep parallel met de afkeer voor de verzakelijking van de schaaksport. Dreier volgde hoofdschuddend de pogingen van een aantal clubs om op de professionele toer te gaan. Die leverden soms smakelijke anecdotes op. Zo lokte een voorname baas van de mijnen de Limburgse schaaklegende Alex Vinken naar Heerlen in ruil voor een job bij de Oranje Nassau. „Dat was natuurlijk een farce. Alex hing maar wat rond op zijn werkplek. Maar Heerlen moest en zou opstomen in de vaart der volkeren. Later werd de grote weldoener afgetroefd door een concurrent van MSV. Die kwam Vinken elke wedstrijd met een knots van een auto afhalen. Gingen ze eerst samen lekker uitgebreid eten, waarna Alex achter het bord kroop. Prachtig.”

Lange vergaderingen.

Dreier zal ook nooit die ene LiSB-vergadering vergeten die pas werd afgesloten toen de krantenbezorgers al langs de deur liepen. „We hadden nog van die ouderwetse vergaderingen. Urenlang debatteren en daarna nog een stevig glas. Die avond was het zo gezellig dat we nog een paar pannen met mosselen lieten aanrukken. Het werd laat natuurlijk. Kwamen we terug bij de parkeergarage, bleek die om middernacht gesloten! Dan is het heel lang wachten tot de zon op gaat.”

De eminence grise van de Limburgse schaakbond is vanwege de last der jaren aan huis gekluisterd, maar ons erelid volgt het schaakleven wel nog op de voet. Hij doet dat via het blad *Schakend Limburg*, via de oude makkers van de club en natuurlijk via zijn oude leerling Gaston Dörenberg. Guus Dreier besluit met: „Schaken is niet zomaar een spelletje. Ik ben ervan overtuigd dat het iemand iets meegeeft waarop hij voor de rest van zijn leven kan bouwen.”

Tekst: Roel Wiche